

F. P. DIDUK

V. I. LENININ LUONA

Ukrainan talonpoikain valtuuskunta saapui Moskovaan huhtikuun alkupäivinä vuonna 1921.

Varhainen aamu. Kurskin asemalta lähdimme Kremliin jalkaisin kysellen ohikulkijoilta tietä. Tulimme Manežin aukiolle. Sieltä näkyivät jo Kremlin muurit.

Päivystäjä tarkasti matkapaperimme ja soitti. Puhelimitse hän sai määräyksen päästää meidät Kansankomissaarien Neuvoston asiainhoitajan luo. Siellä luvattiin ilmoittaa tulostamme V. I. Leninille, meitä kehoitettiin menemään toistaiseksi „National” hotelliin lepäämään.

Emme ehtineet vielä kunnolla majottua hotelliin ja syödä aamiaista, kun päivystäjä kutsui minut puhelimeen. Otin kuulokkeen ja sanoin: „Minä täällä”. Kuului ääni: — Hyvää päivää, toveri Diduk, puhuu Lenin.

Suoraan sanoen hämmästyin niin, etten älynnyt vastata edes Vladimir Iljitšin tervehdykseen. Iljitš kyseli miten olimme majoittuneet ja pyysi anteeksi, ettei voinut ottaa vastaan heti, ja määräsi tapaamisen illalla kello 10:ksi. Lopulta tulin tuntoihini ja huomasin, että keskustelu oli jo loppunut. Toverini ahdistelivat minua kysymyksillään. Jokaisen mieltä jännitti: Lenin tiesi jo, että olimme saapuneet.

Aika kului kovin hitaasti iltaan. Sitten laski aurinko, syttyivät valot. Seurasimme kelloa. Viisarit näyttivät kello 9. Vielä kokonainen tunti... Kaikki olivat vakavia. Olimmehan menossa itsensä Leninin luo! Jokainen tunsu suurta vastuuta siitä tehtävästä, jonka monet Ukrainan talonpojat olivat valtuuskunnalle antaneet.

Meitä huolestutti moni seikka. Sodan jälkeen tehtaat olivat raunioina, maatalous takapajulla, nälänhätä uhkaamassa. Maata saaneet talonpojat, varsinkin köyhät, tarvitsivat työjuhtia ja maatalouskalustoa. Tärkeintä oli kuitenkin taistelu kulakkien, tilan-

herrojen palkkarenkien murhajoukkioita vastaan, jotka silloin terrorisoivat köyhälistöä.

Lopulta tulimme Kremliin. Meille sanottiin:

— Vladimir Iljitš pyytää teitä luokseen.

Astuimme Leninin työhuoneeseen. Toveri Lenin nousi pöydän takaa, tervehti meitä kädestä. Esitimme puolestamme terveiset Ukrainan talonpojilta.

Vladimir Iljitš pyysi meitä istumaan asetellen tuoleja ja istui itse. Sitten hän kyseli vuorotellen jokaiselta nimen, isännimen, sukunimen, mistä läänistä, paikkakunnalta. Kaikki tunsimme olomme hänen seurassaan välittömäksi, vapaaksi. Vladimir Iljitšillä oli erinomainen muisti. Ihmettelimme aivan kun hän keskustelun kulussa nimitti jokaista nimeltä ja isännimeltä. Vladimir Iljitš oli puettu vaatimattomasti, kasvot olivat väsyneen näköiset, mutta iloiset. Hän kyseli kaikkea huolellisesti, hymyili iloisesti ja meistä tuntui kuin olisimme jo kauan olleet hänen kanssaan tuttavina.

Keskustelu tapahtui ukrainan kielellä. Eräs tovereistamme pyysi anteeksi, että puhumme ukrainaa ja kysyi, ymmärtääkö hän meitä. Vladimir Iljitš vastasi, että ymmärtää ja pitää ukrainan kielestä, on lukenut Ševtšenkon, Frankon ja muiden ukrainalaisten kirjailijain teoksia. Häntä vuorostaan kiinnosti, onko kylissä ukrainaksi julkaistuja Ševtšenkon, Frankon, Kotsubinskin kirjoja sekä muuta kirjallisuutta.

Vladimir Iljitš kyseli kauan meiltä maaseutuuelämästä, häntä kiinnostivat varsinkin köyhät talonpojat. Häntä huolestutti alkava kevätkylvö — onko siemenviljaa? Onko kyntövälineitä? Eikä hän unohtanut muitakaan maaseudun tarpeita.

Vladimir Iljitš antoi erikoisen valiokunnan tehtäväksi tutkia keskustelussa kosketeltuja kysymyksiä ja esittää niiden johdosta ehdotuksen Kansankomissaarien Neuvostolle. Meitä hän pyysi olemaan läsnä valiokunnan istunnossa.

Aika kului keskustelussa niin nopeasti, ettemme huomanneetkaan, kun kellon viisari näytti jo 12.

Nousimme ja kiitimme toveri Leniniä vastaanotosta ja hyvästelimme. Vladimir Iljitš pyysi viemään terveisiiä Ukrainan talonpojille.

